

want dat stond hoog op de prioriteitenlijst van het ministerie. Dat viel samen met mijn eigen emancipatieproces. Wij hadden thuis de rollen omgedraaid, ik was kostwinner. Dat was in die tijd nog niet zo gebruikelijk. Bij mijn sollicitatie werd gevraagd hoe ik dat dacht te gaan doen thuis...

In de zomer van 2006 heb ik afscheid genomen van de landelijke dienstenorganisatie van de PKN. Ik ben nu nog aan het revalideren na een operatie. Maar voor de Vrouwensynode sta ik meteen in de startblokken. Ik wil inhoudelijke klussen doen, van dienst zijn met inhoud.

Geweld tegen vrouwen is iets wat me nog steeds bezig houdt. Als je die cijfers ziet. Daar kan niet hard genoeg over geroepen worden. Dat geldt ook voor geweld in kerkelijke structuren die vrouwen niet toelaten of alleen als afgeleide van mannen zien.

Dat motto 'geweldig leven' vind ik nog steeds prachtig. Omdat je de beelden oproept hoe het eruit moet zien én de misstanden benoemt. Dat is de kracht van de oecumenische vrouwenbeweging.'

De vrouwensynode moet de samenwerking zoeken met de institutionele oecumene in Nederland en Europa.